

Joan Margarit

Càlcul d'estructures, 2005

Aeroport d'Atenes

L'aurora acaricia amb dits de rosa
fusellatges que semblen, enlairant-se,
fantasmes d'alumini de la Ilíada.
La veu de les ruïnes d'algun déu,
una veu com de restes de muralla,
s'escampa en grec per la megafonia.
Vora el pope barbut, suat, amb robes
d'un negre destenyit, com una icona,
homes amb rostre astut de mercader
parlen i gesticulen amb el mòbil.
Noies de ventres tersos, avorrides,
van fullejant revistes i fan cua
davant les màquines mig rovellades
de venda de begudes. Coca-cola:
aquest és l'elixir que pren Helena,
mostrant les cames nues i les ungles
vermelles dels seus peus, que desafien
qualsevol que es proposi enterrar el mite.

Miquel Desclot

Cançó d'Hèctor al seu fill Escamandre

A Stewart Conn

Sota la verda fronda
on nia l'oriol,
el pare m'ensenyava
a fer l'aguait tot sol.
Les hores eren amples
i no es ponia el sol.

Sobre l'onada esquerpa
girada pel garbí,
el pare m'instruïa
en l'art del volantí.
La mar assolellada
prenia el to del vi.

Al llom d'una euga fosca
que feia el vent xisclar,
el pare m'educava
per ser un bon capità.
El fons obscur dels homes
jo creia veure clar!

Anna Gas

Trisomia

If you encounter any problems you cannot resolve yourselves,
you will be assigned children. That usually helps.

Iorgos Lanthimos, *The Lobster*

Què inútil li era prémer les parpelles amb força per entrar més ràpidament al somni, si el cos se li tensava per segons damunt del matalàs suat, dessota els llençols desgavellats. Restaven només, però encara, vint-i-tres hores de classe i quatre exàmens. I l'endemà al matí, la prova de circulació per aconseguir el carnet de motocicleta. Ja havia perdut dues hores i mitja de son agitant-se dins el llit i s'esforçava, contraient els músculs de la cara, a adormir-se quan una llum sobtada va envair la cambra. No provenia de la pantalla del telèfon, que havia apagat, ni tampoc de la finestra: es propagava des del seu darrere. Incorporat, girava el cap per trobar-ne el focus i sempre la tenia al clatell. S'hi va dur la mà i hi va trobar una mena d'orifici, un solc circular, d'on regalimava una substància espessa i líquida. Hi va sucocar els dits. La textura era com de xampú, una mica més densa, i el color, que l'encegava, inexplicable, d'una blancor brillantíssima que els contenia i explotava tots. Va sospirar, esgotat. Quina desgràcia que aquella fos la nit.

Com s'esperava, perquè la germana li havia explicat el seu pacte de dalt a baix, el pare no va tardar ni deu minuts a obrir la porta abruptament per arrencar-lo del llit i empènyer-lo fins al menjador, on el van rebre els altres quatre, ja despullats i encenent una foguera petita. La mare se li va acostar per treure-li el pijama i, malgrat que li omplia els pulmons d'angoixa amb el seu alè fètid, va aixecar els braços per facilitar-li la feina. Sabia que no se la trauria del damunt fins que li hagués deixat fer el que volia. Des que se li havia començat a atrofiar la vista tenia la resta de sentits subtilment aguditzats, per la qual cosa fer-la fora amb una manotada o etzibar-li un insult li provocaven un profund estat d'afflicció que ningú tenia prou ànims per suportar. Dret com un pal i aguantant la respiració, es deixava despullar i palpar per la dona mig cega.

—Noto que tens les ungles massa llargues i que et cau el cabell. Ja te'l rentes amb el sabó que et va receptar el dermatòleg? Deixa que te les talli abans no comencem...

—Ara no, Argelaga. No veus l'hora que és?— va interrompre el pare. Tenia la veu gairebé tan fosca com la pell que, en comptes de mudar-la com les serps, se li enfosquia per clapes al llarg de tota la superfície extensa del seu cos. Havia estat pàl·lid i inexpressiu; ara es convertia a poc a poc en un forat negre. Desagradable com era de fitar-lo a la cara que no tenia, ell sempre li buscava l'esquena que, com a mínim, de tant en tant brillava. Ell i el Fill, el nen petit que ara corria esvalotat al voltant de la foguera, eren els dos que restaven per fer el pacte, desil·luminats encara. La dona obesa i boteruda arraulida al costat de l'Argelaga no els treia els ulls del damunt: era el Porc d'or, sempre silenciosa i absent

malgrat l'espai que ocupava el seu cos desmesurat. Elles dues i la germana duïen també la pintura a l'esquena, que aquella nit s'havia encès a la pell de tots els membres per acollir el nouvingut. Excepte ell i el pare, que van romandre tan a prop del centre com la calor i el fum els permetia, tots van fer un cercle al voltant de la foguera, agafats de les mans. El pare el va agafar per l'espatlla, el va inclinar cap endavant de manera que l'esquena li formés un angle agut amb el terra i li va sucuar els dits negres al forat del clatell que segregava la pasta lluent.

—Jo, Sigil, posseeixo la teva llum i t'anomeno membre adult d'aquesta família —va dir el pare, dibuixant-li amb els dits el número tres a l'esquena— sempre que passis la prova.

Amb la pintura calenta regalimant-li cuixa avall, es va redreçar i es va apropar a la finestra, uns pams oberta, per agafar un glop d'aire immens. Després, es va dirigir cap a la seva germana, que va assentir. Es van abraçar breument mentre el pare, la mare, la tieta i el Fill, distret, es confonien repartits en l'espai gris del menjador, com si volguessin presenciar l'acte només de reüll; però el blanc dels ulls d'en Sigil es distingia clavat sobre els fills. El noi va tancar els ulls i, sense tocar encara la germana, va afigurar-se tants cossos calents com era capaç de recordar dels vídeos d'internet amb què es masturbava. Espatlles amples, pectorals voluminosos, ventres plans i un camí pelut fins a la verga excitada. Concentrat en la imatge intermitent, es va sacsejar la seva fins que va assolir prou volum i aleshores va penetrar la noia, que s'havia recolzat a la vora del moble de la televisió. Només era un cul, el que veia; una vagina, el que sentia. Si anava de pressa, s'acabaria aviat. Es va agafar als malucs de la germana i, amb tota l'angúnia de l'existència a la seva pelvis, la va envestir repetidament. El so trencat que li fugia de la gola no era un crit: eren les restes de la veu exhaurida d'un cos balmat. Voci, l'havien batejat en el seu pacte. De Vociferant. Era el càstig, o la conseqüència inevitable, d'haver escollit ser l'altaveu cacofònic de la família. Aquí les injúries havien de cremar sota les pells. La ràbia el va fer escórrer-se. Es van separar a l'instant. L'ull d'en Sigil va copsar el degotim d'esperma que baixava per la cuixa de la seva filla tal com abans ho havia fet la pintura de llum per la del seu fill.

—Enhorabona. Oficialment ja ets un més de nosaltres. Hem acordat d'anomenar-te Cash. No cal exposar-ne els motius.

Mai no l'havien arribat a conèixer gaire. Algun cop l'havien enxampat robant aparells electrònics a companys de classe i cosmètics en centres comercials. De vegades se'ls quedava ell; normalment els venia. I així anava omplint diverses guardioles, servades en armaris tancats de l'habitació, fins que els bonys que li creixien a les cuixes es van fer tan evidents que cap pantaló no els amagava. A casa es pensaven que si li feien un tall a la pell tibada de les protuberàncies sortirien disparades tones de monedes. El que no sabien era que la seva principal font d'ingressos, que provenia de la seva amiga Esya cada cop que l'acompanyava a veure l'advocat per ajudar-la a obtenir la nacionalitat, eren transferències bancàries. I que, sobretot, allà a les cuixes hi guardava la culpa de les mentides. Però ara l'oprimia una altra mena de culpa: podia haver prenyat la germana. La Voci, aleshores,

tindria el mateix aspecte que el Porc d'or? Al llarg dels quatre anys que feia que en Sigil l'havia dut a viure amb ells, el Porc d'or s'havia anat farcint d'embarassos: a l'estómac, als genolls, a les galtes, al colze esquerre... Tota ella era un embaràs de secrets. Abans d'això, tampoc no s'assemblava a l'Argelaga. Sempre les havien trobat dissemblants, malgrat la insistència dels avis de vestir-les amb la mateixa roba quan eren petites. Una cosa sí que les assimilava: en les fotografies que lluien emmarcades al menjador, que en Sigil feia a les nits, se les veia dormint en la mateixa posició fetal, l'una al costat de l'altra al llit que compartien. En Sigil dormia en un llit individual al seu costat. Per això en Cash mai no havia estat segur si el Fill, que, de fet, tenia un nas aguilenc com el Porc d'or, era germà seu. Potser, llavors, la Voci tampoc no ho era. I ell, de qui portava la sang? Que senzill hauria estat pintar-se el front sencer de llum, i no l'esquena, per poder il·luminar el camí, i no les runes. I haver sortit corrent per la finestra enllà del fum i de la confusió genètica dels cossos reunits al voltant del foc. I ara, que inútil aquell número estampat al seu darrere, si mai no en voldria treure llum, d'aquell traç pervertit. Però ja tocava dormir.

Es va llevar amb l'esquena tènuement encesa i es va anar a esclarir la cara amb aigua freda. Al passadís es va creuar amb la germana, que estava a punt de marxar a treballar, i li va grapejar una natja per demanar-li, per favor, si el podia dur en cotxe a fer la prova de circulació, tu que ja en saps.

Marc Rovira

Argos

Ja pots fer l'animal, creu-te el crit dels seus déus:
seu quan t'ho manin, salta i corre i caça llunes
refregides d'un foc inconstant quan els teus
vint anys no siguin res. Ha tornat i t'ennunes:
hi cauràs? Saps que els ulls els té fets de granit
i que ara ve amb la mà estesa a prendre't la gana.
Saps que somia mars picats quan ve la nit:
ell marxa sense tu i mai no t'hi demana.
Esclar que se n'amaga i vol tornar, perdut
en coves de desig, vestit amb roba vella
i amb un somriure estrany que fa que sembli mut.
S'ajup i plora, i només somriu per ella.
Tu? Mou la cua i llepa i crema núvols d'or.
Que sàpiga qui ets.

Només un gos que mor.

Blanca Llum Vidal

Amor a la brega, 2018

Diu que diu

a la Conxi

Plató diu que Ió diu que Sòcrates diu
la veritat: que Homer ens diu que «un ocell
els vingué damunt quan s'enardien
a franquejar el vall, una àguila de vol encelat,
que [deixà] el poble a l'esquerra, portant
entre les urpes un serpent sagnant, enorme,
viu, que encara es debatia i no havia oblidat
encara el seu delit, perquè torcent-se enrere,
ferí al pit, vora el coll, l'àguila que [l'havia pres];
la qual l'amollà daltabaix a terra, punyida pels
dolors, i caigué al mig de la turba; i llavors ella,
xisclant, seguia l'alè de l'oratge». Llavors a casa
l'amiga em diu que el cap li diu que el cor li diu
que no en sap res, d'abans, que «ara estic
en el mateix lloc on estic ara». I li diuen
que és torta, esguerrada, com una enze
i llumada. Esparta la va llançar costera avall,
però ella ve amb ales: segueix l'alè de l'oratge,
atrapa la pedra i la fa imant.

Jaume Coll Mariné

Un arbre molt alt, 2018

La cançó del xot que canta sol i és molt tard

Amb Heràclit.
A Joan Ferrer Gràcia.

No he trobat res
i hi havia el llamp que timoneja les coses
i la cançó del bosc coberta de nit
i aquesta llum d'a prop meu que es fa gran
que m'il·lumina una mica
que se m'acosta i m'amaga
que il·lumina una mica el que mor i el que viu
dins el que mor i el que viu
i no trobava res
i cantava el no-res
i volia cantar la fosca amb el foc
dir la fosca i el foc que es torna aire
i l'aire que es fa riu i que es fon que se'n va
dir la mort i la son
que s'amagaven
perquè els agrada amagar-se
i jo que m'amago amb la nit
perquè m'agrada
dir-m'ho tot una mica només
amagant-me
i hi havia la nit i les coses
i jo cantant amb veu lletja les coses
i jo cridant la meva mort que és de fusta
i el crit de l'òliba
des d'aquí
des del cor d'un roure sec
amb el cap aixafat i les potes petites mal fetes
amb el meu crit fet de fusta i de fang
amb un cos que és un tronc
petit
fet de fang i d'ossets

si pogués canviar el meu crit en alguna cosa bona
si pogués com fan els homes dormir dormir dormir

Miquel Àngel Llauger

Coloms

(recreació d'un motiu de Kostas Kariotakis)

Darrere la finestra
el contraaix gegant

del crepuscle ens recorda
que som fang que es desfà.

El poeta fa versos
com qui fuig d'un encaç.

A la plaça dels plàtans
han encès dos fanals

i la llum s'ha vestida
d'espona de malalt.

El poeta fa versos
i se'ls posa a la mà,

com els coloms que els naufrags
escampen a l'atzar

i que arriben, si arriben,
massa lluny, massa tard

i amb bocins de missatges
de paper rebregat.

Xènia Dyakonova

Egina

A l'illa del pistatxo,
els popes no s'hi afaiten mai,
ni es tallen els cabells:
absorts en la litúrgia, s'amoixen
les barbes constantment,
que els baixen pit avall, desmadeixades
i incultes; tots aquells que vénen
al temple a confessar-se porten
un temporal que brama dins el crani
o un ganivet al cor, i aboquen
grumolls de sang a cau d'orella,
com si mengessin vidre mòlt:
només la ment del confessor
té la textura d'un diumenge al camp,
on la claror destil·la
sorolls concrets que no es confonen
i cauen nítids. Una moto
que frena en sec. Un estornell s'aviva.
El rec murmura batejant les flors.